

ned ad sin graa, lappede Vadmelsdragt, hvor Avner og Hakkelsestraa hang og dinglede i den lodne Lu. —

Det blev en travl Morgen. Da det var Mandag, laa der meget ubesørget Arbejde fra den foregaaende Hviledag. Der var stillet Fløde til Syrning for at kærnes, et Kar Valle skulde ostes og en halv Gris nedsaltes. Endda havde de Vasketøj paa Bleg, og i Stalden stod en syg Ko, der skulde malkes hveranden Time.

Else, der forstod, at hun ikke kunde gøre synderlig Regning paa Hansines Hjælp, og som da heller ikke nænnede at lægge Beslag paa hendes Tanker, sendte Bud efter en Husmandskone, som ogsaa straks indfandt sig. Til denne vovede hun alligevel ikke, da det kom til Stykket, at fortælle Nyheden, skønt Konen flere Gange nysgærrigt frittede og tilsidst rent ud spurgte, om der ventedes fremmede til Huset.

„Ja, der kommer kanske nok et Menneske,“ svarede Else undvigende og gik ned i Saltekælderen.

Imidlertid havde Hansine opsøgt sin Broder Ole ude i Stalden og bedet ham om at løbe ud i „Lunden“ til Ane og sige hende, at hun endelig maatte komme hen til hende straks, da hun absolut skulde tale med hende endnu i Formiddag; og skønt Ole ikke begreb et Muk af, hvad der foregik, lovede han at bringe Beskeden i rette Hænder og saaes et Øjeblik efter i fuldt Firspring ude over Bakkerne.

Mens Hansine i Uro ventede paa sin Veninde, satte hun sig ind ved Vinduet i sit Kammer og stirrede ud i den lille skyggefulde Have, hvor de ægformede Solpletter krøb hen over Græs og Gange i deres Sneglevandring fra Vest til Øst. Hun forstod det ikke, at Verden saaledes gik sin daglige Gang, som om intet var sket. Der gik Hønsene roligt og skrabede i Jorden under Stikkelsbærbuskene, og Skaderne fløj sladderagtige fra Trætop til Trætop, ganske som igaar. Henne bag Diget saae hun den solbeskinne Ryg af det gamle, brune Øg, der stod ubevægelig med sænket Hoved og